

stillet, behøver jeg ikke at berøre her, da den højtærede Ordfører har tiltraadt den. Den Fejl, der ligger i, at denne Paragraf kaldes § 10 i Stedet for, som den burde, § 9, er fremkommen derved, at jeg, idet jeg dømte efter Reglerne fra Finanslovbehandlingen, troede, at man i Ændringerne lod Paragraftallene staa, som de stode i Lovforslaget. Jeg vil altsaa, som sagt, anbefale denne Ændring. Det er mindre hensigtsmæssigt i een Paragraf (§ 8) at meddele, at §§ 1, 2 og 3 i Bonusloven af 1898 ophæves ved nærværende Lovs §§ 4, 5, 6 og 7, og i en senere Paragraf (§ 9) at meddele, at § 6 c. ogsaa ophæves, og saa i § 10 endelig meddele Tilladelse til at optrykke Bonusloven med Ændringer i Lovtidsende. Det er heldigst, at man i samme Paragraf vil være i Stand til at finde alle de Bestemmelser, der blive ophævede. Men da, som sagt, den ærede Ordfører har tiltraadt det, skal jeg ikke spille Tiden herpaa.

Den tredie Række Ændringer er for saa vidt helt ny, som de angaa selve Statsanstalten for Livsforsikring. Jeg havde egentlig ikke troet, at man vilde have rørt ved selve Loven af 1870. Men da man har gjort det angaaende Selvmord, et i øvrigt ikke videre betydende Sted, mener jeg, at det kan være tilladeligt at redressere en anden ret øjensynlig Mangel paa et andet Punkt. Jeg tillod mig ved 1ste Behandling at henpege paa Begrebet en Polices Genkøbsværdi og tillod mig at hævde, at denne Genkøbsværdi var sat alt for ringe, og i det Øjeblik, da Statsanstalten, som Tilfældet nu er, synes i større Grad at ville lægge sig efter Folkforsikringer, dels ifølge Kontrakt med københavnske Arbejderrepræsentanter og dels ifølge en formentlig Kontrakt med en Del Landmænd, mener jeg, at Genkøbsværdien bør sættes saaledes, at Statsanstalten ikke tjener paa denne Sag, al den Stund de Folk, der er Tale om, gennemgaaende ere meget ubemidlede Mennesker og maa antages ofte ikke at kunne holde deres Præmier vedlige. Jeg skal tillade mig nogle korte Bemærkninger for at forklare, hvad det drejer sig om.

Den Præmie, mine Herrer, som man aarlig betaler for en Livsforsikring, falder som bekendt i forskellige Afsnit, der have deres tilsvarende i visse Udgifter for Selskabet. Den væsentlige Udgift er selvfølgelig Risikoen for, at Forsikringen bliver moden, det er: at Manden dør, og den Risiko svarer til ca. 70 pCt. af Forsikringssummen, hertil lægges der saa et

yderligere Tillæg, som de kunne se af Loven om Livsforsikring. Endelig er der Erhvervelsesudgifterne, Læge- og Agentonorar, samt Inkassations- og Administrationsudgifterne. Erhvervelsesudgifterne regnes til at være mellem 2 og 4 pCt., Inkassationsudgifterne mellem 2—3 pCt. og Administrationen til 8—10 pCt., det er Gennemsnittet taget fra forskellige Selskaber. I det Øjeblik en forsikret ikke mægter at holde sin Forsikring vedlige og ikke betaler Præmien, ophæves Forsikringskontrakten. De fleste Selskaber betale ham vistnok Erstatning derfor, men Erstatningen bliver i Reglen saa lille, at den Mand, der paa Grund af Nød ikke kan holde Forsikringen vedlige, faar meget for lidt, og jeg tør maaske oven i Købet paa staa, at der er en Del Selskaber, der have en ikke ringe Del af deres Overskud fra de Forsikringer, der blive annullerede, fordi Folk ikke kunne holde Præmien vedlige. Jeg skal ikke undersøge her, skønt det kunde være fristende, hvor meget i og for sig en Mand burde have, hvis han skulde have alt, det vil kræve en ret indviklet Beregning, men derimod skal jeg sige, hvad Anstalten giver, og paavise, at det er for lidt.

I det Øjeblik man ophæver eller tilbagekøber sin Police, giver Anstalten os en Sum, der svarer til Forskellen mellem Anstaltens Nettoforpligtelser og den forsikredes Bruttoforpligtelser over for Anstalten. Anstaltens Nettoforpligtelser vilde være den Sum, som Anstalten skal betale mig, reduceret til den Værdi, den har i Dag, og der vil være en ikke ringe Forskel, naar den bliver taget netto, og naar den tages brutto. For en Forsikring paa 1,000 Kr. vil Anstaltens Forpligtelse brutto være ca. 570 Kr., men netto 500 Kr., naar den forsikrede er 50 Aar. Medens altsaa Anstaltens Forpligtelse tages netto (uden Tillæg af Administration i Fremtiden), blive den forsikredes Forpligtelser tagne brutto, det vil sige hans Præmie bliver beregnet efter den Tid, man venter, han endnu skal være i Selskabet og svare Præmie, men i Præmien er der, som sagt, beregnet Udgifter til Administrationen, og man beregner det altsaa saaledes, at han betragtes som pligtig til at svare disse Udgifter, selv i det Tidsrum, hvor han ikke længere er Medlem af Anstalten. De Herrer ville altsaa indse, at der i Virkeligheden gøres den Mand Uret, idet man, naar Forpligtelserne over for ham skulle beregnes, ikke regner nogen Administration med, medens hans Forpligtelser over